

<http://alampasis.blogspot.com>

Το πρωτότυπο είναι αναρτημένο στις διευθύνσεις οι σύνδεσμοι (links) των οποίων, περιέχονται στο ιστολόγιο του συντάξαντος το έγγραφο δικηγόρου (alampasis.blogspot.com). Ο συντάξας το έγγραφο δεν μπορεί να εγγυηθεί, από καμιά άποψη, την αυθεντικότητα και εγκυρότητα των πληροφοριών τυχόν αντιγράφων που θα αναδημοσιευθούν σε διεύθυνση άλλη από αυτές που περιέχονται στο ως άνω ιστολόγιο. Επιτρέπεται η περαιτέρω, διανομή και δημοσίευση του πρωτοτύπου. Τυχόν επεξεργασία με διανομή ή δημοσίευση του εγγράφου κατά τρόπο που να συνδέεται με το όνομα ή το ιστολόγιο του συντάξαντος, απαγορεύεται απολύτως

ΕΝΩΠΙΟΝ ΠΑΝΤΟΣ ΑΡΜΟΔΙΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΑΡΧΗΣ

ΥΠΟΒΟΛΗ ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΩΝ ΜΕ ΔΙΑΜΑΡΤΗΡΙΑ , ΔΗΛΩΣΗ ΚΑΙ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΣΕ ΑΝΥΠΑΚΟΗ (ΚΑΤΑ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 21 ΠΚ)

Του Αθανασίου Αλαμπάση δικηγόρου του ΔΣΑ κατοίκου Αθηνών (οδός Αιόλου αρ. 100)

ΠΡΟΣ

1. Τον Αρχηγό της Ελληνικής Αστυνομίας, Αντιστράτηγο Ελευθέριο Οικονόμου

ΘΕΜΑ: ΑΠΟΦΑΣΗ του Διοικητή του Τ.Τ Αυτοκινητοδρόμων Κορινθίας με αριθμ. Πρωτ. 2518/2/1/69.α' («παράβαση» του άρθρου 29 παρ. 10 και 11 ν 2696/99 περί ΚΟΚ , του άρθρου 103 παρ. 2 του ν 2696/99 περί κυρώσεως του ΚΟΚ και την 17/03/2011 Πράξης βεβαίωσης της Υπηρεσίας σας), με την οποία αποφασίστηκε η αφαίρεση για 20 ημέρες της άδειας κυκλοφορίας και πινακίδων κυκλοφορίας του οχήματός μου και η κατεχόμενη άδεια ικανότητας οδηγήσεως, λόγω άρνησης πληρωμής διοδίων τελών σε «οδό» που σύμφωνα με το Νόμο ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ η είσπραξη διοδίων τελών.

Κεφάλαια:

I. Το παράνομο ως προς την ουσιαστική νομιμότητα (κατ ουσίαν παράνομο), της τροπολογίας για τα διόδια [αρθρ. 17 Ν 3920 (ΦΕΚ Α' 33/03.03.2011)]

II. Το καθήκον ανυπακοής του αστυνομικού κατά το άρθρο 21 Π.Κ

I. Το παράνομο ως προς την ουσιαστική νομιμότητα (κατ ουσίαν παράνομο), της τροπολογίας για τα διόδια [αρθρ. 17 Ν 3920 (ΦΕΚ Α' 33/03.03.2011)]

Σύμφωνα με το εισαγωγικό σημείωμα του νόμου υπ' αριθμ. 2696/1999 (με τον οποίο κυρώθηκε ο ισχύων Κώδικας Οδικής Κυκλοφορίας) «ο Κώδικας Οδικής Κυκλοφορίας (Κ.Ο.Κ.) καθορίζει τη συμπεριφορά όλων, όσοι χρησιμοποιούν οδούς και με αυτή την έννοια αποτελεί θεμελιώδες κείμενο διαμόρφωσης των συνθηκών κυκλοφορίας». Περαιτέρω ότι «οι τροποποιήσεις του ΚΟΚ εντάσσονται στο γενικότερο σχέδιο δράσεων του Υπουργείου Μεταφορών και Επικοινωνιών, για μια νέα, σύγχρονη αντίληψη της οδικής κυκλοφορίας με επίκεντρο την προστασία της ανθρώπινης ζωής και την εύρυθμη λειτουργία των οδών».

Προκύπτει από τα ανωτέρω ότι με τα άρθρα του ΚΟΚ ρυθμίζεται

αποκλειστικά, η διαμόρφωση των συνθηκών κυκλοφορίας και ότι για να υπαχθεί μια παραβατική συμπεριφορά (πράξη ή παράλειψη) στις διατάξεις του ΚΟΚ, πρέπει να θέτει σε κίνδυνο την ανθρώπινη ζωή και την εύρυθμη λειτουργία των οδών. Αυτονόητο είναι ότι η μη συμμόρφωση στις διατάξεις του ΚΟΚ, συνιστά αποκλίνουσα συμπεριφορά που παραβιάζει τους κοινωνικούς κανόνες ή τις προσδοκίες μιας κοινωνικής ομάδας ή μιας ολόκληρης κοινωνίας. Πρόκειται για συμπεριφορά που απομακρύνεται από τα κοινωνικώς παραδεκτά πρότυπα συμπεριφοράς και που κρίνεται από έναν μεγάλο αριθμό ανθρώπων ότι ξεπερνά τα όρια της ανεκτικότητας.

Προκειμένου ο νομοθέτης να καταστείλει με αστυνομικά μέτρα το μαζικό κίνημα «ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΩ διόδια» και μια ιδιωτικού δικαίου διαφορά (άρνηση καταβολής διοδίου τέλους στην παραχωρησιούχο) να χαρακτηριστεί ως παραβατική πράξη υπαγόμενη στις διατάξεις του ΚΟΚ (ώστε να μπορεί να διαπιστώνεται από τα αρμόδια αστυνομικά όργανα!!!), ΕΠΡΕΠΕ η άρνηση πληρωμής διοδίων τελών να χαρακτηριστεί ως αποκλίνουσα συμπεριφορά, που προκαλεί κωλυσιοεργία και επηρεάζει αρνητικά την κυκλοφορία αλλά και την ασφάλεια και λειτουργία των οδών... Σε διαφορετική περίπτωση, η υπαγωγή της ανωτέρω συμπεριφοράς στις διατάξεις του ΚΟΚ θα ήταν ανεπίτρεπτη...

Αυτό επιχειρείται να γίνει με την αιτιολογική έκθεση της τροπολογίας στο σχέδιο νόμου για την «Εξυγίανση, αναδιάρθρωση και ανάπτυξη των αστικών συγκοινωνιών Περιφέρειας Αττικής...» όπου ορίζεται ότι «η με οποιοδήποτε τρόπο άρνηση ή αποφυγή πληρωμής διοδίων τελών σε αυτοκινητόδρομους, οδούς ταχείας κυκλοφορίας, σήραγγες και γέφυρες συνιστά αποκλίνουσα συμπεριφορά που προκαλεί κωλυσιοεργία, επηρεάζει αρνητικά την κυκλοφορία αλλά και την ασφάλεια και λειτουργία της συγκοινωνιακής εγκατάστασης. Προς τούτο συνιστάται η θέσπιση ρητής απαγόρευσης και εντεύθεν η απειλή των προβλεπόμενων κυρώσεων. Η προτεινόμενη διάταξη εντάσσεται συστηματικά στο άρθρο 29 του Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας, όπου και ρυθμίζεται η εν γένει κίνηση οχημάτων σε αυτοκινητόδρομους, οδούς ταχείας κυκλοφορίας και σήραγγες. Η παράβαση

μπορεί να διαπιστώνεται από τα αρμόδια αστυνομικά όργανα με αυτοπρόσωπη παρουσία κατά τη διάπραξη της ή κατόπιν ελέγχου του οχήματος. Σε κάθε περίπτωση η παράβαση βεβαιώνεται από την αρμόδια αστυνομική υπηρεσία και συνεπάγεται για τον παραβάτη την επιβολή του διοικητικού προστίμου που προβλέπεται στο τέλος της παραγράφου 11 του άρθρου (200 ευρώ) και τη δυνητική επιβολή των διοικητικών μέτρων του άρθρου 103 παρ. 2 του Κώδικα (αφαίρεση άδειας ικανότητας οδηγού, άδεια κυκλοφορίας και κρατικών πινακίδων οχήματος για 20 ημέρες)».

Οι παραβάσεις όμως του ΚΟΚ που προκαλούν κωλυσιοεργία (παρακώλυση) και επηρεάζουν την ασφάλεια και λειτουργία της συγκοινωνιακής εγκατάστασης υπάγονται ευθέως στα εγκλήματα κατά της ασφάλειας των συγκοινωνιών όπως αυτά προβλέπονται και τιμωρούνται σύμφωνα με τις διατάξεις του Ποινικού Κώδικα. Οπότε πέραν της επιβολής του διοικητικού προστίμου που προβλέπεται πλέον από τον ΚΟΚ, είναι τιμωρητέες και κατά τον Ποινικό Κώδικα και συγκεκριμένα από τα άρθρα 290 (Διατάραξη της ασφάλειας των συγκοινωνιών), 291 (Διατάραξη της ασφάλειας σιδηροδρόμων, πλοίων και αεροσκαφών) και 292 (Παρακώλυση συγκοινωνιών).

Αφής λοιπόν στιγμής η πράξη της «*με οποιοδήποτε τρόπο άρνησης ή αποφυγής πληρωμής διοδίων τελών*» χαρακτηρίστηκε ως πράξη που προκαλεί κωλυσιοεργία (παρακώλυση) και επηρεάζει την ασφάλεια της συγκοινωνιακής εγκατάστασης, τιμωρείται εκτός από την επιβολή του διοικητικού προστίμου ύψους 200 ευρώ που πλέον προβλέπει ο ΚΟΚ και από τα άρθρα 290 (Διατάραξη της ασφάλειας των συγκοινωνιών) και 292 (Παρακώλυση συγκοινωνιών) του Ποινικού Κώδικα.

Αν λοιπόν αποδειχθεί ότι η πράξη της «*με οποιοδήποτε τρόπο άρνησης ή αποφυγής πληρωμής διοδίων τελών*» συνιστά το έγκλημα των άρθρων 290 ΠΚ (Διατάραξη της ασφάλειας των συγκοινωνιών) και 292 ΠΚ (Παρακώλυση συγκοινωνιών), τότε ΟΡΘΩΣ υπήχθη στις διατάξεις του ΚΟΚ. Αν ΟΧΙ, τότε είναι προφανές ότι πρόκειται για πρωτοφανή στα

νομικά χρονικά υπαγωγή της προαναφερόμενης συμπεριφοράς στις διατάξεις του ΚΟΚ και ειδικότερα για νομοθετικό κατασκευάσμα προς την εξυπηρέτηση σκοπού καταδήλως ξένου προς τον σκοπό στον οποίο ΔΗΘΕΝ απέβλεψε ο νόμος, το οποίο είναι απόρροια ελατηρίων και κινήτρων που καταδήλως αποβλέπουν στην εξυπηρέτηση σκοπού άλλου από εκείνον του νόμου (αστυνομική καταστολή του μαζικού κινήματος «Δεν πληρώνω» με προσπόριση παράνομου περιουσιακού οφέλους στο Δημόσιο και εμμέσως στην παραχωρησιούχο, από την είσπραξη διοδίων ακόμη και για υπό κατασκευή αυτοκινητοδρόμους ή αυτοκινητόδρομους που ΔΕΝ πληρούν τις προϋποθέσεις ασφαλείας που η 1992/62 οδηγία της Ευρωπαϊκής Ένωσης ορίζει).

- Σύμφωνα με το άρθρο 290 παρ. 1 ΠΚ «όποιος με πρόθεση διαταράσσει την ασφάλεια της συγκοινωνίας στους δρόμους ή στις πλατείες τιμωρείται: α) με φυλάκιση, αν από την πράξη μπορεί να προκύψει κίνδυνος για άνθρωπο β) με κάθειρξη, αν επήλθε θάνατος» , ενώ σύμφωνα με το άρθρο 292 παρ. 1. «όποιος με πρόθεση παρεμποδίζει τη λειτουργία κοινόχρηστης εγκατάστασης που εξυπηρετεί τη συγκοινωνία και ιδίως σιδηροδρόμου, αεροπλάνου, λεωφορείου, κλπ που προορίζονται για κοινή χρήση τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον τριών μηνών».

Το έγκλημα του άρθρου 290 ΠΚ

Για την αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος του αρθρ. 290 (Διατάραξη της ασφαλείας των συγκοινωνιών), απαιτείται α) διατάραξη της συγκοινωνίας β) ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΝΑ ΠΡΟΚΥΨΕΙ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΓΙΑ ΑΝΘΡΩΠΟ και γ) δόλος του δράστη. Εάν δεν συντρέχουν αθροιστικά οι ανωτέρω τρεις περιπτώσεις, ΔΕΝ ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΕΙΤΑΙ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ. Η δυνατότητα να προκύψει κίνδυνος για άνθρωπο από την πράξη, είναι έγκλημα συγκεκριμένης διακινδύνευσης (βλ. άρθρ. 18 αριθ. 6), δηλ. η διατάραξη πρέπει να συνεχεται με κίνδυνο κυρίως με ανθρώπινη υλική και εμφανή ενέργεια σε κάθε μορφής οδό, ήτοι με επικείμενη επέλευση βλάβης, χωρίς να είναι αναγκαία η επέλευση της, αρκεί να κρίνεται ότι η πράξη

στη συγκεκριμένη περίπτωση θεωρείται ως πρόσφορη και ικανή, ως εκ της εντάσεως ποιότητας και μορφής να προκαλέσει κίνδυνο ανθρώπου (βλ. ΑΠ 1585/95 ΜΣΤ1014- 1797/87 ΝοΒ 1988.146).

Προκύπτει από τα ανωτέρω ότι δεν χρειάζεται να είναι κάποιος νομικός για αντιληφθεί το αυτονόητο: ότι η πράξη της με οποιοδήποτε τρόπο άρνησης ή αποφυγής πληρωμής διοδίων τελών ΔΕΝ συνεχεται με κίνδυνο, με επικείμενη δηλαδή επέλευση βλάβης σε άνθρωπο, ούτε ότι η πράξη αυτή θεωρείται ως πρόσφορη και ικανή, ως εκ της εντάσεως ποιότητας και μορφής να προκαλέσει κίνδυνο ανθρώπου... Οπότε ο χαρακτηρισμός της πράξης με την αιτιολογική έκθεση ως πράξης «που επηρεάζει αρνητικά την ασφάλεια της συγκοινωνιακής εγκατάστασης» έγινε κατά προκλητική παραβίαση του Νόμου (προκειμένου να ενταχθεί άρον άρον στις διατάξεις του ΚΟΚ), προς εξυπηρέτηση σκοπού καταδήλως ξένου προς τον σκοπό, στον οποίο ΔΗΘΕΝ απέβλεψε ο νόμος, που είναι απόρροια ελατηρίων και κινήτρων που καταδήλως αποβλέπουν στην εξυπηρέτηση σκοπού άλλου από εκείνον του νόμου ήτοι να επιτευχθεί η αστυνομική καταστολή του μαζικού κινήματος «Δεν πληρώνω», καθώς επίσης η προσπόριση παράνομου περιουσιακού οφέλους στο Δημόσιο και εμμέσως στην παραχωρησιούχο, από την είσπραξη διοδίων ακόμη και για υπό κατασκευή αυτοκινητοδρόμους (!) ή αυτοκινητόδρομους που ΔΕΝ πληρούν τις προϋποθέσεις ασφαλείας που η 1992/62 οδηγία της Ευρωπαϊκής Ένωσης ορίζει!!!

Τυχόν δε ισχυρισμός ότι η πράξη της άρνησης ή αποφυγής πληρωμής διοδίων συνδέεται άμεσα με την ασφάλεια λόγω της συντήρησης του οδικού δικτύου με χρήματα που εισπράττονται από τα διόδια, οπότε η μη καταβολή διοδίου τέλους μπορεί λόγω πλημμελούς συντήρησης της οδού να συνεχεται με κίνδυνο με επικείμενη δηλ. επέλευση βλάβης σε άνθρωπο, αντικρούεται ευχερώς ως εξής:

Κίνδυνος είναι μια κατάσταση με υλικήν υπόσταση, αντιληπτή από τις αισθήσεις μας, είναι εκείνη η μεταβολή στον εξωτερικό κόσμο που συνεπάγεται την δημιουργία αιτιακών όρων ή συνθηκών για την επέλευση

μιας βλάβης (ενός βλαβερού αποτελέσματος) που δεν συνέβη ακόμα γιατί απαιτούνται και άλλοι αιτιακοί όροι. Στο έγκλημα της διατάραξης της ασφάλειας των συγκοινωνιών πρέπει να αποδειχθεί η δημιουργία ΕΜΠΕΙΡΙΚΑ κινδύνου από την συμπεριφορά του δράστη και ΟΧΙ από άλλους όρους, άσχετους με την πράξη που χαρακτηρίζεται επικίνδυνη. Διαφορετική εκδοχή θα οδηγούσε σε υπερβολική διεύρυνση του αξιοποίνου των εγκλημάτων τούτων (βλ. / . Μανωλεδάκη, Γενική θεωρία του Ποινικού Δικαίου, τόμος Β`, έκδοση 1978, σελ. 103-108).

Γνήσιο -σύμφωνα πάντοτε με την αιτιολογική έκθεση- έγκλημα διακινδύνευσης ή έγκλημα συγκεκριμένης διακινδύνευσης είναι και η διατάραξη της ασφάλειας των συγκοινωνιών (άρθρο 290 περ. α` του Π.Κ.) που ο αρμόδιος υπουργός θεωρεί ότι τελείται, με την επιχειρηθείσα άρνηση ή αποφυγή πληρωμής διοδίων τελών. Για να στοιχειοθετηθεί όμως το πιο πάνω έγκλημα θα `πρεπε να `χουμε κίνδυνο για άνθρωπο και όχι οποιοδήποτε κίνδυνο, αλλ` ΕΜΠΕΙΡΙΚΑ, πλέον, διαπιστωμένο κίνδυνο απ` την επιχειρούμενη κάθε αυτή άρνηση ή αποφυγή πληρωμής διοδίων τελών και ΟΧΙ από άλλους όρους, άσχετους με την πράξη που χαρακτηρίζεται επικίνδυνη.

Για να στοιχειοθετούταν δηλ. το έγκλημα, θα έπρεπε να αποδεικνύεται η δημιουργία ΕΜΠΕΙΡΙΚΑ κινδύνου από την συμπεριφορά του δράστη (που δεν πληρώνει διόδια) και ΟΧΙ από άλλους όρους (πλημμελής συντήρηση της οδού από τον εργολάβο με τον ισχυρισμό ότι λόγω της μη πληρωμής διοδίων δεν δύναται οικονομικά να εκτελέσει έργα συντήρησης και ασφάλειας της οδού), ορους άσχετους δηλ. με την πράξη που χαρακτηρίζεται επικίνδυνη (βλ. Δ97/1182/54/1998 ΔΙΑΤ ΕΙΣΠΡΘΕΣΣΑΛ).

Τέλος κατά το άρθρο 15 του Π.Κ., όπου ο νόμος, για την ύπαρξη αξιόποινης πράξεως απαιτεί να έχει επέλθει ορισμένο αποτέλεσμα, η μη αποτροπή του τιμωρείται όπως η πρόκλησή του με ενέργεια, αν ο υπαίτιος της παράλειψης είχε ιδιαίτερη νομική υποχρέωση να παρεμποδίσει την επέλευση του αποτελέσματος. Από τη διάταξη αυτή συνάγεται ότι αναγκαία προϋπόθεση της εφαρμογής της είναι η ύπαρξη ιδιαίτερης (δηλαδή ειδικής και όχι γενικής) υποχρεώσεως του υπαιτίου προς

ενέργεια, που τείνει στην παρεμπόδιση του αποτελέσματος για την επέλευση του οποίου ο νόμος απειλεί ορισμένη ποινή. Η υποχρέωση αυτή μπορεί να πηγάζει από ρητή διάταξη νόμου ή από σύμπλεγμα νομικών καθηκόντων, που συνδέονται με ορισμένη έννομη σχέση του υποχρέου ή από ΣΥΜΒΑΣΗ ή από ορισμένη συμπεριφορά του υπαιτίου από την οποία δημιουργήθηκε ο κίνδυνος επέλευσης του εγκληματικού αποτελέσματος. Τέτοια ιδιαίτερη νομική υποχρέωση να παρεμποδίσει την επέλευση του αποτελέσματος με έργα συντήρησης και ασφάλειας έχει από τη ΣΥΜΒΑΣΗ παραχώρησης και το νόμο η παραχωρησιούχος και όχι ο χρήστης της οδού ο οποίος αρνείται να πληρώσει διόδια τέλη (βλ. 317/2003 ΑΠ ΠΟΙΝ αιτιολογημένη καταδίκη, πολιτικού μηχανικού για το έγκλημα της διατάραξης ασφάλειας των συγκοινωνιών, ο οποίος ως έχων ιδιαίτερη νομική υποχρέωση να μεριμνήσει για την ασφάλεια της οδού, ως υπεύθυνος για την επίβλεψη της ανακατασκευής της Εθνικής Οδού Αθηνών - Θεσ/κης, δεν μερίμνησε για τον καθαρισμό της οδού από χώματα που διασκόρπιζαν τα φορτηγά αυτοκίνητα της εργολήπτριας εταιρείας, με αποτέλεσμα λόγω της βροχής η επιφάνεια του οδοστρώματος να καταστεί ολισθηρή και η κυκλοφορία επί της οδού επικίνδυνη).

- Το έγκλημα του άρθρου 292 ΠΚ

Κατά το άρθρο 292 παρ. 1 ΠΚ, όποιος με πρόθεση παρεμποδίζει τη λειτουργία κοινόχρηστης εγκατάστασης που εξυπηρετεί τη συγκοινωνία και ιδίως σιδηροδρόμου, αεροπλάνου, Λεωφορείου, που προορίζονται για κοινή χρήση, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον τριών μηνών. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι τα στοιχεία του προαναφερομένου εγκλήματος της παρακώλυσης συγκοινωνιών είναι: α] η δια θετικής ενέργειας [όχι με παράλειψη] και καθ' οιονδήποτε τρόπο παρακώλυση της κανονικής λειτουργίας μιας κοινής χρήσης εγκατάστασης, η οποία μπορεί να είναι διαρκής ή προσωρινή, β] εγκατάσταση κοινής χρήσης που εξυπηρετεί τη συγκοινωνία, γ] η εγκατάσταση αυτή να είναι προορισμένη για κοινή χρήση [από άγνωστο αριθμό προσώπων και αδιάκριτα και δ] η παρακώλυση να γίνεται από πρόθεση [ΑΠ 1254/1993, ΠΧρ ΜΓ.1009, ΑΠ 1009/2000 ΠΧρ

ΝΑ.243].

Περεταίρω , η παρακώλυση των "συγκοινωνιών" που προορίζονται για περιορισμένη μόνο χρήση ΔΕΝ τιμωρείται με το παρόν άρθρο (σχετ. ΑιτΕκθ σ. 264). Έχει αναφορικά με αυτό κριθεί, ότι η κατασκευή που προορίζεται για την κυκλοφορία αυτοκινήτων οχημάτων παρά το γεγονός ότι έχει προέλθει μετά από εξειδικευμένες τεχνικές μελέτες και εργασίες, με τη μόνιμη τοποθέτηση αδρανών υλικών επί εδάφους διαμορφωθέντος καταλλήλως δεν είναι δυνατόν να θεωρηθεί ως εγκατάσταση κατά την έννοια της διατάξεως του άρθρου 292 παρ. 1 ΠΚ, όπου δεν αρκεί απλώς μια μόνιμη κατασκευή, αλλά απαιτεί ένα οργανικό σύνολο που εμφανίζει αυτοτελή λειτουργία όπως ο σιδηρόδρομος, το λεωφορείο, το ταχυδρομείο κ.λ.π., (Συμ. Πλημ. Τρικ. 140/ 1994 Υπερά σπιση 1994 σελ. 1427).

Προκύπτει από τα ανωτέρω ότι α) η ΜΗ καταβολή διοδίου τέλους δεν αποτελεί θετική ενέργεια αλλά παράλειψη, οπότε η πράξη αυτή δεν συνιστά παρεμπόδιση της λειτουργίας κοινόχρηστης εγκατάστασης που εξυπηρετεί τη συγκοινωνία και επομένως ΔΕΝ εμπίπτει στην περίπτωση του άρθρου 292 παρ. 1 ΠΚ και β) οι κατασκευές των διοδίων σταθμών παρά το γεγονός ότι έχουν προέλθει μετά από εξειδικευμένες τεχνικές μελέτες και εργασίες, με τη μόνιμη τοποθέτηση αδρανών υλικών επί εδάφους διαμορφωθέντων καταλλήλως, δεν είναι δυνατόν να θεωρηθούν ως εγκατάσταση κατά την έννοια της διατάξεως του άρθρου 292 παρ. 1 ΠΚ, αφού δεν αρκεί απλώς μια μόνιμη κατασκευή (σταθμός διοδίων), αλλά απαιτείται ένα οργανικό σύνολο που εμφανίζει αυτοτελή λειτουργία (όπως ο σιδηρόδρομος και το λεωφορείο). Οι σταθμοί των διοδίων είναι μεν οργανικές εγκαταστάσεις, δίχως όμως οργανικό σύνολο που να εμφανίζει αυτοτελή λειτουργία όπως είναι το σιδηροδρομικό λχ δίκτυο.

Παρέπεται από αυτά είναι ότι δεν χρειάζεται να είναι κάποιος νομικός για αντιληφθεί το αυτονόητο: ότι η πράξη της με οποιοδήποτε τρόπο άρνησης ή αποφυγής πληρωμής διοδίων τελών ΔΕΝ συνιστά παρακώλυση δηλ. παρεμπόδιση της λειτουργίας κοινόχρηστης εγκατάστασης που εξυπηρετεί τη συγκοινωνία... Οπότε ο χαρακτηρισμός της πράξης με την

αιτιολογική έκθεση ως πράξης «που προκαλεί κωλυσιεργία» έγινε κατά προκλητική παραβίαση του Νόμου (προκειμένου να ενταχτεί άρον άρον στις διατάξεις του ΚΟΚ), προς εξυπηρέτηση σκοπού καταδήλως ξένου προς τον σκοπό, στον οποίο απέβλεπε ο νόμος, που είναι απόρροια ελατηρίων και κινήτρων που καταδήλως αποβλέπουν στην εξυπηρέτηση σκοπού άλλου από εκείνον του νόμου ήτοι να επιτευχθεί η αστυνομική καταστολή του μαζικού κινήματος «Δεν πληρώνω» καθώς επίσης η προσπόριση παράνομου περιουσιακού οφέλους στο κράτος και εμμέσως στην παραχωρησιούχο, από την είσπραξη διοδίων ακόμη και για υπό κατασκευή αυτοκινητοδρόμους ή «αυτοκινητόδρομους» που ΔΕΝ πληρούν τις προϋποθέσεις ασφαλείας που η 1992/62 οδηγία της Ευρωπαϊκής Ένωσης ορίζει.

Περαιτέρω, οι χρήστες της ενλογω «οδού», θα υποχρεούνταν να πληρώνουν διόδια τέλη στους σταθμούς διοδίων του Ρίου , του Ζευγολατιού και της Κορίνθου, εφόσον ο καρόδρομος αυτός νοούνταν ως αυτοκινητόδρομος όπως η έννοια ορίζεται με την οδηγία 1999/62/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 17ης Ιουνίου 1999 .

Σύμφωνα με την οδηγία 1999/62/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 17ης Ιουνίου 1999, καθορίζονται και αναλύονται επ’ ακριβώς οι έννοιες των όρων αυτοκινητόδρομος και διόδια. Συγκεκριμένα, ως «αυτοκινητόδρομος» νοείται «κάθε οδός η οποία έχει μελετηθεί και κατασκευαστεί ειδικά για την κυκλοφορία αυτοκινήτων οχημάτων, η οποία δεν εξυπηρετεί τις παρόδιες ιδιοκτησίες και η οποία: i) εκτός από ορισμένα σημεία της ή εκτός από προσωρινές διευθετήσεις, διαθέτει, για τις δύο κατευθύνσεις της κυκλοφορίας, διακεκριμένα οδοστρώματα τα οποία χωρίζονται μεταξύ τους είτε με διαχωριστική νησίδα που δεν προορίζεται για την κυκλοφορία, είτε, κατ’ εξαίρεση, με άλλα μέσα, ii) δεν διασταυρώνεται στο ίδιο επίπεδο με άλλη οδό, με σιδηροδρομική ή τροχιοδρομική γραμμή ή με λωρίδα για πεζούς και χαρακτηρίζεται

συγκεκριμένα ως αυτοκινητόδρομος».

Παράλληλα, ως «διόδια», «νοείται το καταβαλλόμενο καθορισμένο χρηματικό ποσό για την πραγματοποιούμενη από όχημα διαδρομή σε i) αυτοκινητόδρομο, ii) άλλη οδό με περισσότερες από μια λωρίδες κυκλοφορίας ανά κατεύθυνση εφόσον η οδός αυτή έχει χαρακτηριστικά ανάλογα προς τα χαρακτηριστικά των αυτοκινητοδρόμων καθώς και iii) γέφυρα, σήραγγα ή ορεινή διάβαση». Με βάση την ως άνω οδηγία είναι επιτρεπτό να επιβάλλονται διόδια τέλη και μόνο στους δρόμους που πληρούν τις ως άνω προϋποθέσεις, δηλαδή αυτούς που νοούνται σύμφωνα με την Οδηγία ως «αυτοκινητόδρομοι».

Είναι από αυτά προφανές, ότι η συγκεκριμένη καρμανιόλα όχι δεν νοείται ως αυτοκινητόδρομος, αλλά ούτε καν ως καρόδρομος νοείται... Για την πραγματοποιούμενη δε σε αυτόν (καρόδρομο) διέλευση, όχι δεν πρέπει να καταβάλλονται από τους οδηγούς διόδια τέλη, αλλά για κάθε μια διέλευσή τους θα πρέπει να αποζημιώνονται για «έκθεση σε κίνδυνο» της ζωής και της σωματικής τους ακεραιότητας...

II. Το καθήκον ανυπακοής του αστυνομικού κατά το άρθρο 21 Π.Κ

Κατά την διάταξη του άρθρου 21 ΠΚ δεν είναι άδικη η πράξη την οποία επιχειρεί κάποιος προς εκτέλεση προσταγής η οποία δόθηκε σ' αυτόν, σύμφωνα με τους νόμιμους τύπους από την αρμόδια αρχή, εάν ο νόμος δεν επιτρέπει στον αποδέκτη της προσταγής να εξετάσει αν είναι νόμιμη ή όχι. Στην περίπτωση αυτή ως αυτουργός τιμωρείται εκείνος που έδωσε την προσταγή. Από τη διάταξη αυτή σαφώς προκύπτει ότι η προσταγή αποκλείει τον άδικο χαρακτήρα της πράξεως, εφ' όσον υπάρχουν οι εξής προϋποθέσεις: α) προσταγή (διαταγή) ιεραρχικώς προϊσταμένης αρχής, β) η προσταγή να δόθηκε κατά τους νομίμους τύπους προς ιεραρχικώς υποτεταγμένου, γ) η προσταγή (διαταγή), η σύμφωνη με τους νόμιμους τύπους να δόθηκε από την αρμόδια αρχή και μέσα στον κύκλο της καθ' ύλης

και κατά τόπον αρμοδιότητας αυτής, δ) ο προστασώμενος (διατασσόμενος) να μη δικαιούται από το νόμο να εξετάσει το νόμιμο της προσταγής, ε) η διατασσόμενη ενέργεια να ευρίσκεται εντός του κύκλου της αρμοδιότητας του προστασσομένου.

Προσταγή προς επιχείρηση πράξεων παρανόμων και έξω του κύκλου της αρμοδιότητας του διατάσσοντος δεν απαλλάσσει τους εκτελούντες αυτή (ΕφΠατρών 634/1938 Τζιβανόπουλος, Θεμ. Θ` 350), ο δε προστάξας τιμωρείται ως ηθικός αυτουργός (Ηλιοπούλου σελ. 420, Τούση σ. 52, Κωστή σελ. 368). Για να αίρεται το άδικο της κατόπιν προσταγής πράξεως πρέπει η προσταγή να δόθηκε σύμφωνα με τους νόμιμους τύπους, δηλαδή γραφτώς, κατά το σύνηθες, ή και προφορικά, αν προβλέπεται αυτό από το νόμο.

Πρόβλημα αποτελεί η δεσμευτικότητα των προσταγών στην περιοχή των σωμάτων ασφαλείας και ειδικότερα σήμερα της **Ελληνικής Αστυνομίας (ΕΛ.ΑΣ.)**. Στα παλαιότερα δύο σώματα, της Ελληνικής Χωροφυλακής (Ε.Χ.) και της Αστυνομίας Πόλεων (Α.Π.), ίσχυαν διαφορετικές για το καθένα ρυθμίσεις: Στην Ε.Χ. εφαρμοζόταν ο ΣτρΠΚ και επομένως ίσχυε εκεί ό,τι για τις ένοπλες δυνάμεις. Στην Α.Π. ίσχυε ο Κανονισμός της Α.Π. (β.δ. της 25-10/4-14-58), ο οποίος στο ά. 98 πρόβλεπε τη δεσμευτικότητα των «νόμιμων» διαταγών, επιτρέποντας έτσι τον έλεγχο της νομιμότητας από τον υφιστάμενο.

Ο ισχύων νόμος 1481/84 «Οργανισμός Υπουργείου Δημόσιας Τάξης» ορίζει στο ά. 3 § 1 εδ. α' ότι «η ΕΛ.ΑΣ αποτελεί ιδιαίτερο ένοπλο σώμα, λειτουργεί με τους δικούς της οργανικούς νόμους και δεν εφαρμόζονται για το προσωπικό της οι διατάξεις που αφορούν τους δημόσιους πολιτικούς υπαλλήλους». Στο εδ. γ' της ίδιας παραγράφου ορίζεται ότι "το αστυνομικό προσωπικό έχει στρατιωτική ιεραρχία και πειθαρχία». Εξάλλου όμως, κα τά το ά. 40 του ίδιου νόμου, για την εκδίκαση ποινικών αδικημάτων το αστυνομικό προσωπικό υπάγεται στα κοινά ποινικά δικαστήρια και όχι στα στρατοδικεία. Σύμφωνα με το ά. 40 του ν. 1481 /84 ο ΣΠΚ δεν ισχύει πια για τα μέλη της ΕΛ.ΑΣ. (βλ. Γνωμ.Εισ.Α.Π.Κ. Στα μάτη 9/87, Π.Χρ, ΛΕ /745,

πρβλ. όμως και την απόφαση της Ολ.ΣτΕ 2649/87 που -σε σχέση με άλλο ζήτημα- χαρακτηρίζει την ΕΛ.ΑΣ βοηθητικό σώμα των ενόπλων δυνάμεων). Ενόψει αυτής της έλλειψης ρητής σχετικής διάταξης γίνεται δεκτό (Τάχος 1990,177) ότι, επειδή το αστυνομικό προσωπικό της ΕΛΑΣ είναι στρατιωτικό, αλλά κατά τρόπο ιδιόμορφο, υπάγεται σε αυστηρή πειθαρχία και οφείλει χωρίς αντιλογία υπακοή (ά. 1 § 1α, 4, β και ά. 3,15 π.δ. 96/1986), πρέπει όμως η διαταγή να δοθεί κατά τους νόμιμους τύπους (ά. 3,1 π.δ. 538/1989). Επομένως, δεν προβλέπεται δικαίωμα "διαφωνίας" και γι' αυτό υποστηρίζεται, ότι απαγορεύεται ο έλεγχος της νομιμότητας των προσταγών από τα μέλη της ΕΛ.ΑΣ: βλ. Ραφτόπουλο, Ποινικό Δίκαιο, Γενικό και Ειδικό Μέρος, 1989, 95: «οι αποδέκτες της προσταγής αστυφύλακες δεν επιτρέπεται να εξετάσουν αν είναι νόμιμη η διαταγή του προϊσταμένου τους που τους επιβάλλει να κάμουν χρήση των αστυνομικών ράβδων τους» (βλ. περίπτωση της ΑΠ 1579/2001 ΠοινΔικ 5, 222). Όμως η υποχρέωση υπακοής υπόκειται σε όρια γενικά όπως αυτά που ισχύουν για τους «στρατιωτικούς» των ενόπλων δυνάμεων (αντισυνταγματικές διαταγές, όχι κατά τους νόμιμους τύπους δοσμένες, ΟΧΙ νόμιμες) και ειδικά που συνδέονται με την αποστολή διατήρησης ασφάλειας και τάξης (Σπινέλης αρθρ. 21 σελ. 271).

Κατά το άρθρο 70 του ΣΠΚ στρατιωτικός, ο οποίος, ενώ διατάχθηκε από τον αρχηγό του για να εκτελέσει οποιαδήποτε υπηρεσία, αρνείται να υπακούσει ή παραλείπει την εκτέλεση της διαταγής, τιμωρείται με τις ποινές που αναφέρονται στη διάταξη αυτή. Από το κείμενο της διάταξης αυτής σαφώς προκύπτει ότι για τη συγκρότηση του εγκλήματος της ανυπακοής απαιτούνται τα εξής στοιχεία: α) στρατιωτικός, β) διαταγή (ρητή και σαφής), γ) διαταγή να προέρχεται από τον αρχηγό (να υπάρχει υπηρεσιακή σχέση εξαρτήσεως μεταξύ διατάσσοντος και διατασσομένου, δηλαδή σχέση προϊσταμένου προς υφιστάμενο) δ) η διαταγή να αφορά εκτέλεση υπηρεσίας οποιασδήποτε (εντός του κύκλου της αρμοδιότητας του διατάσσοντος) και ε) άρνηση ή παράλειψη εκτελέσεως. Κατά την μάλλον κρατούσα μεταξύ των ερμηνευτών άποψη ο διαταχθείς στρατιωτικός μόνον

την τυπική νομιμότητας της διαταγής οφείλει να ελέγξει και κατά δύο μόνο απόψεις, δηλαδή α) εάν η διαταγή προέρχεται από τον αρχηγό και β) εάν αυτή αφορά εκτέλεση υπηρεσίας (Μ. Στασινόπουλος. Επετηρίς σελ. 119, ε. Ανανιάδης σελ. 113, Μπουρόπουλος σελ. 62). Σύμφωνα με την άποψη αυτή επί στρατιωτικών, εφ' όσον η διαταγή δεν δόθηκε από την αρμόδια αρχή και κατά τους νομίμους τύπους ο δράσας αξιόποινης πράξης σε εκτέλεση αυτής υπέχει πλήρη ποινική ευθύνη (Χωραφά ΠοινΔικ 1964 σελ. 199, Παπαδάτου "Το πρόβλημα της ιεραρχικής προσταγής" σελ. 204 επομ. Ε. Ανανιάδη ΣΠΔικ Ουσιασ. σελ. 113, Μπουρόπουλος ΕρΠΚ 1959 σελ. 60, Κατσαντώνης σελ. 204 επ.). Δυσχέρειες παρουσιάζει το θέμα στην περίπτωση που η προσταγή πληροί μεν τις τυπικές προϋποθέσεις του νόμου, κατά το περιεχόμενο όμως αυτή δεν ανταποκρίνεται στους κανόνες δικαίου, δηλαδή είναι κατ' ουσίαν παράνομη (Χωραφά ΠοινΔικ σελ. 199).

Στο θέμα αυτό υπάρχει μεγάλη διχογνωμία μεταξύ των ερμηνευτών. Εάν δεν επιτρέπεται στον αποδέκτη της προσταγής να εξετάσει το κατ' ουσίαν νόμιμο αυτής, τότε υπάρχει λόγος που αίρει τον άδικο χαρακτήρα της πράξεως (βλ. Χωραφά ΠοινΔικ. σελ. 200 επ. - Μπουρόπουλος ΕρμΠοινΚώδ σελ. 60 - Γεωργάκης σελ. 240, Γ.Α. Μαγκάκη "Η σύγκρουσις καθηκόντων εν τω ποινικώ δικαίω σελ. 96). Την άποψη αυτή ακολούθησε και ο Ελληνικός ΠΚ στο άρθρο 21, επιλύοντας έτσι την αμφισβήτηση μεταξύ της θεωρίας αυτής και της ισχυρώς επίσης υποστηριζομένης περί αποκλεισμού του καταλογισμού, κατ' εφαρμογή των περί πλάνης ή καταστάσεως ανάγκης διατάξεων Παπακυριακόπουλου ΕΕΝ. 1946 σελ. 306). Ο Γ.Α. Μαγκάκης υποστηρίζει ότι η διάταξη του άρθρου 70 ΣΠΚ δεν πρέπει να ερμηνευθεί γραμματικά και μεμονωμένα, αλλά σε συνάρτηση με άλλες διατάξεις και τεχνολογικά (βλ. Γ. Μαγκάκη "Η σύγκρουσις καθηκόντων εν τω Ποινικώ Δικαίω" σελ. 107).

Υποστηρίζεται όμως από το μεγαλύτερο μέρος των συγγραφέων ότι, εκτός από τις πιο πάνω δυνατότητες ελέγχου, ο υφιστάμενος στρατιωτικός μπορεί και υποχρεούται να ελέγξει σύμφωνα με το κριτήριο της «υπηρεσίας» και την ουσιαστική νομιμότητα της προσταγής (βλ. και

βουλ. ΔιαρκΣτρΚαβ 68/1993, Υπερ 1994, 372). Ας σημειωθεί, όπ για την εφαρμογή του ά. 70 παλαιού ΣΠΚ, ως «υπηρεσία» του στρατιωτικού χαρακτηρίστηκε η (προσωποπαγής) μορφοποίηση της μαχητικής του λειτουργίας (ικανότητας) ως υπερασπιστή της πατρίδας, που περιλαμβάνει ειδικότερα την προπαρασκευή, την εξασφάλιση και την εκδήλωση της (Παπαδαμάκης, Ανυπακοή, 112 επ., 118 επ., πρβλ. ήδη και Μανωλεδάκη, Αρμ. 35,1981,14). Την άποψη αυτή ακολουθούσε υπό το κράτος του παλαιού ΣΠΚ και ακολουθεί και η πρόσφατη νομολογία των στρατιωτικών δικαστηρίων (βουλ. Διαρκ. Στρ.ΑΘ. 307/90, βουλ. Διαρκ. Αεροδ,ΑΘ. 128/90, βουλ. Διαρκ. Ναυτ. Πειρ. 93/90, Γραφ. Δικ. 1ης Στρατ. Φ 453-13/6/33825/ Λάρισα/1990, Υπερ 1991, 508, 510, 512, 513). Πέρα όμως από τον παραπάνω θετικό προσδιορισμό της υπηρεσίας, αυτή για την εφαρμογή του ά. 21 ΠΚ έχει καθορισθεί και αρνητικά. Έχει υποστηριχθεί ορθά ότι ο έλεγχος της ουσιαστικής νομιμότητας της προσταγής πρέπει να γίνεται (και) ως προς το αν αυτή έχει πρόδηλα εγκληματικό χαρακτήρα. Κατά τη γνώμη αυτή, μια διαταγή δεν ανάγεται στην υπηρεσία όταν, αν και περιλαμβάνεται στα πλαίσια της στρατιωτικής δράσης και είναι γι' αυτό τυπικά νόμιμη, όμως συνεπάγεται σοβαρή προσβολή έννομων αγαθών του ατόμου ή του συνόλου και είναι πρόδηλα εγκληματική (Μαγκάκης, 227 και Σύγκρουσις, 110, Παπαδάτος, 95, Τούσης-Γεωργίου, 89). Ήδη η γνώμη αυτή βρίσκει σαφές έρεισμα στην § 2 του ά. 53 του ΣΠΚ, με την οποία εισάγεται ειδικός λ.ά.α. και έχει το εξής περιεχόμενο: Ή πράξη (σ.σ έλεγχος ουσιαστικής νομιμότητας και ανυπακοή) δεν είναι άδικη, αν η προσταγή ή η υπηρεσία είναι προδήλως παράνομη".

Κατ' άλλη γνώμη που υποστηρίζει ο Παπαδαμάκης, Ανυπακοή, 178, κριτήριο δεσμευτικότητας πρέπει να είναι η αποστολή του στρατού η οποία στηρίζεται στην αναγκαιότητα του (σ. 186). Σύμφωνα μ' αυτό το κριτήριο, ακόμη και αξιόποινες πράξεις μπορεί να ανάγονται στο γενικότερο πλαίσιο του προορισμού της στρατιωτικής υπηρεσίας (σ. 186). Δεν ανάγεται όμως στο πλαίσιο αυτό η πράξη, όταν έχει εκφύγει από την αποστολή του στρατού (σ. 188). Ο σ. αυτός διακρίνει: περιπτώσεις που ο υπηρεσιακός χαρακτήρας της

προσταγής αποκλείεται εξ αρχής π.χ. στις προσβολές του πολιτεύματος ή σε εγκλήματα κατά τις εκλογές (περίπτωση όμοια με την παραπάνω περ. β, αρ. 26). Η δεύτερη κατηγορία περιπτώσεων που κατά τον ίδιο σ. δεν έχουν υπηρεσιακό χαρακτήρα είναι εκείνες που «κατ' επίφαση» μόνο συνιστούν άσκηση υπηρεσίας

Έχω από τα ανωτέρω την άποψη, ότι στην προκειμένη περίπτωση ως προς τον Αρχηγό της Αστυνομίας και το υποταγμένο σε αυτόν προσταζόμενο αστυνομικό όργανο που διέταξε να εφαρμόσει σε βάρος μου τον εδώ νόμο και βεβαίωσε ως «παράβαση» του ΚΟΚ, την πράξη της άρνησής μου να πληρώσω διόδιο τέλος ως πράξη «που προκαλεί κωλυσιεργία, επηρεάζει αρνητικά την κυκλοφορία αλλά και την ασφάλεια και λειτουργία των οδών» για την οποία θεσπίστηκε ρητή απαγόρευση και εντεύθεν εντάχθηκε συστηματικά στο άρθρο 29 του Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας, ισχύουν τα έξης: Πρόκειται για προσταγή που εδόθη στον υπαξιωματικό ...άνη Κων/νο προς επιχείρηση πράξεων παρανόμων που «κατ' επίφαση» μόνο συνιστούν άσκηση υπηρεσίας που ναι μεν δόθηκε κατά τους νόμιμους τύπους πλην όμως βρίσκεται έξω του κύκλου της αρμοδιότητας της Αστυνομίας και επομένως ΔΕΝ αφορά εκτέλεση υπηρεσίας. Πρόκειται επομένως για περίπτωση που η προσταγή πληροί μεν τις τυπικές προϋποθέσεις του νόμου, κατά το περιεχόμενο όμως αυτή δεν ανταποκρίνεται στους κανόνες δικαίου, δηλαδή είναι κατ' ουσίαν ΠΑΡΑΝΟΜΗ αφού ως ανωτέρω αποδείχθηκε η υπαγωγή της εν λόγω συμπεριφοράς στις διατάξεις του ΚΟΚ, έγινε κατά προκλητική παραβίαση της νομιμότητας, προς εξυπηρέτηση σκοπού καταδήλως ξένου προς τον σκοπό, στον οποίο δήθεν απέβλεπε ο νόμος.

Συνεπώς -όπως εξάλλου υποστηρίζεται από το μεγαλύτερο μέρος των συγγραφέων-, ο υφιστάμενος αστυνομικός που στην προκειμένη περίπτωση διατάχθηκε να βεβαιώσει και επιβάλει σε εμένα το πρόστιμο των 200 ευρώ και ΙΔΙΩΣ ο Αρχηγός της Αστυνομίας, μπορούν και υποχρεούνται να ελέγξουν σύμφωνα με το κριτήριο της «υπηρεσίας» ΚΑΙ

την ουσιαστική νομιμότητα της προσταγής (βλ. και βουλ. ΔιαρκΣτρΚαβ 68/1993, Υπερ 1994, 372). Εξάλλου την άποψη αυτή ακολουθούνταν υπό το κράτος του παλαιού ΣΠΚ και ακολουθεί και η πρόσφατη νομολογία των στρατιωτικών δικαστηρίων (βουλ. Διαρκ. Στρ.ΑΘ. 307/90, βουλ. Διαρκ. Αεροδ.ΑΘ. 128/90, βουλ. Διαρκ. Ναυτ. Πειρ. 93/90, Γραφ. Δικ. 1ης Στρατ. Φ 453-13/6/33825/ Λάρισα/1990, Υπερ 1991, 508, 510, 512, 513).

Όπως ορθά υποστηρίζεται, στην προκείμενη περίπτωση ο έλεγχος της ουσιαστικής νομιμότητας της προσταγής ΕΠΡΕΠΕ να γίνει τόσο από τον Αρχηγό της Αστυνομίας, όσο και από το υφιστάμενο αστυνομικό που βεβαίωσε την «παράβαση» (ΚΑΙ) ως προς το αν αυτή έχει πρόδηλα εγκληματικό χαρακτήρα. Ο εγκληματικός χαρακτήρας της προσταγής προκύπτει, με την τέλεση από την σε βάρος μου εφαρμογή του εν λόγω νόμου, των εγκλημάτων που προβλέπονται και τιμωρούνται από τα άρθρα 239 (Κατάχρηση εξουσίας), 259 (Παράβαση καθήκοντος) και 244 (Καταπίεση) του ΠΚ.

Πρόκειται συνεπώς για προσταγή που είναι προδήλως παράνομη καθώς δεν ανάγεται στην υπηρεσία του υπαξιωματικού ...άνη Κων/νου αφού αν και περιλαμβάνεται φαινομενικά στα πλαίσια της δράσης της Αστυνομίας (και συγκεκριμένα της Τροχαίας) και είναι γι' αυτό τυπικά νόμιμη, όμως συνεπάγεται σοβαρή προσβολή έννομων αγαθών του ατόμου ή του συνόλου και είναι πρόδηλα εγκληματική (βλ. Μαγκάκης, 227 και Σύγκρουσις, 110, Παπαδάτος, 95, Τούσης-Γεωργίου, 89). Εξάλλου η αυτή γνώμη, βρίσκει σαφές έρεισμα και στην § 2 του ά. 53 του ΣΠΚ, με την οποία εισάγεται ειδικός λ.ά.α. με το περιεχόμενο «Η πράξη (σ.σ της ανυπακοής) δεν είναι άδικη, αν η προσταγή ή η υπηρεσία είναι προδήλως παράνομη».

Το γεγονός ότι οι αστυνομικοί έχουν ήδη αντιληφτεί το κατ' ουσίαν παράνομο του νόμου με ενέργειες που είναι άσχετες προς την αποστολή του Σώματος, προκύπτει από την οργισμένη ανακοίνωση που η Ένωση Αστυνομικών Υπαλλήλων Φθιώτιδας εξέδωσε την 18/02/2011 (ανάρτηση

στην ιστοσελίδα της Ένωσης <http://www.easyf.gr/>). Σύμφωνα με το περιεχόμενο της ανακοινώσεως το οποίο αξίζει να παρατεθεί αυτούσιο, ο έλεγχος για την μη καταβολή αντιτίμου στους σταθμούς των διοδίων χαρακτηρίζεται ως «ΠΑΡΕΡΓΟ στην πλάτη της Ελληνικής Αστυνομίας» και ως «έργο ξένο προς την Αστυνομία, προς όφελος ιδιωτικών εταιρειών»!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Την ώρα που η εγκληματικότητα καλπάζει, οι πολίτες καθημερινά βιώνουν ανεξέλεγκτες καταστάσεις εις βάρος της σωματικής τους ακεραιότητας, αλλά και της παρουσίας τους, έρχεται η κυβέρνηση με νομοθετική ρύθμιση, να φορτώσει άλλο ένα πάρεργο στην πλάτη της Ελληνικής Αστυνομίας και συγκεκριμένα τον έλεγχο για την μη καταβολή αντιτίμου στους σταθμούς των διοδίων προς όφελος ιδιωτικών εταιρειών.

Και όλα αυτά εις βάρος της αστυνόμευσης, της ασφάλειας των πολιτών και της καταστολής του εγκλήματος.

Αντί η πολιτεία να αφαιρέσει από την Αστυνομία το ξένο έργο προς αυτή, έρχεται και προσθέτει άλλο ένα. Για ποια όμως Αστυνόμευση μιλάμε όταν τα περισσότερα οχήματα κινούνται χωρίς την απαραίτητη συντήρηση, χωρίς κατάλληλα ελαστικά, με αποτέλεσμα πολλών εξ αυτών να τελούν υπό ακινητοποίηση, λόγω έλλειψης σχετικών κονδυλίων για την επισκευή και την συντήρησή τους. Όλες οι Αστυνομικές Υπηρεσίες έχουν μείνει χωρίς απόθεμα γραφικής ύλης, χωρίς βασικά είδη για την ατομική υγιεινή, αλλά και σε όλο το αστυνομικό προσωπικό οφείλονται αποζημιώσεις εκτός έδρας προηγούμενων ετών. Αποτέλεσμα όλων των ανωτέρω είναι να υπολειτουργούν οι Υπηρεσίες και να υποβαθμίζεται η ποιότητα των παρεχόμενων υπηρεσιών προς τους πολίτες και τη κοινωνία.

Ταυτόχρονα, να κινδυνεύει και η σωματική ακεραιότητα των συναδέλφων μας οι οποίοι <<αναγκάζονται>> να εκτελούν εποχούμενες περιπολίες με κινητά φέρετρα.

Ας αναλογιστούν λοιπόν, τις ευθύνες που τους αναλογούν, η πολιτεία, η

φυσική και πολιτική ηγεσία, αλλά και οι κατά τόπους διοικούντες, οι οποίοι διατάσσουν τους συναδέλφους μας να εκτελούν υπηρεσία με κίνδυνο την σωματική τους ακεραιότητα.

Κύριοι, εμείς δεν θα αναγκαστούμε από την δική σας ανεπάρκεια, να επιστρέψουμε στην εποχή των εράνων και την αναζήτηση<<χορηγών>> για βασικές υπηρεσιακές ανάγκες.-

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Φρονώ λοιπόν ότι Η ΕΛ.ΑΣ οφείλει έναντι της κοινωνίας και των πολιτών να σταθεί στο ύψος των περιστάσεων, δηλώνοντας σε επίπεδο Ηγεσίας και Προσωπικού Ανυπακοή στην Προσταγή για την εφαρμογή του κατ' ουσίαν παράνομου αυτού νόμου με ενέργειες που είναι άσχετες προς την αποστολή του Σώματος.

Θέτω τέλος υπόψη σας , ότι πέραν των άλλων, λόγω των διαπραττόμενων εδώ αδικημάτων, έχω σύμφωνα νόμο το δικαίωμα να αξιώσω δικαστικά από αυτούς που ευθύνονται αστικώς (ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ αστική ευθύνη), την επιδίκαση εύλογου χρηματικού ποσού ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη, καθώς και την αποκατάσταση κάθε θετικής ή αποθετικής ζημίας (στην περίπτωση που επιβληθούν τα διοικητικά μέτρα του άρθρου 103 παρ. 2 του ΚΟΚ δηλ. της αφαίρεσης άδειας ικανότητας οδηγού, άδεια κυκλοφορίας και κρατικών πινακίδων οχήματος για 20 ημέρες), από την παράνομη και αποκλειστικά υπαίτια συμπεριφορά των υπαιτίων για τη βεβαίωση ως ΔΗΘΕΝ παράβασης του ΚΟΚ, της άρνησής μου να πληρώσω διοδίο τέλος, κατόπιν ανυπαίτιας συμμόρφωσης -λόγω της νομικής πλάνης στην οποία τελούσε- του υπαξιωματικού ...άνη Κων/νου σε ΠΑΡΑΝΟΜΗ διαταγή, θίγοντας με τον τρόπο αυτό θεμελιώδη δικαιώματά μου.

Επίσης δοκίμασα στεναχώρια από την ταλαιπωρία λόγω της παράνομης

κατακρατήσεώς μου επί 30 λεπτά και 14 δευτερόλεπτα, καθώς και την άδικη σε βάρος μου επιβολή του καθ ολοκληρίαν μη οφειλόμενου διοικητικού προστίμου ποσού 200 ευρώ λόγω της άρνησής μου να πληρώσω διόδια τέλη για «οδό» της οποίας οι προδιαγραφές απέχουν μακρान της έννοιας «αυτοκινητόδρομος» όπως αυτή ορίζεται με την οδηγία 1999/62/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 17ης Ιουνίου 1999. Περαιτέρω δοκίμασα στεναχώρια για την άδικη σε βάρος μου επιβολή του καθ ολοκληρίαν μη οφειλόμενου διοικητικού προστίμου ποσού 200 ευρώ για την πράξη άρνησης πληρωμής διόδου τέλους της οποίας ο χαρακτηρισμός με την αιτιολογική έκθεση ως δήθεν πράξης «που επηρεάζει αρνητικά την ασφάλεια της συγκοινωνιακής εγκατάστασης και προκαλεί κωλυσιεργία», έγινε κατά προκλητική παραβίαση του Νόμου (προκειμένου να ενταχτεί άρον άρον στις διατάξεις του ΚΟΚ), προς εξυπηρέτηση σκοπού καταδήλως ξένου προς τον σκοπό στον οποίο δήθεν απέβλεπε ο νόμος .

Επειδή ο ζημιωθείς από παράνομη πράξη ή παράλειψη δημοσίου υπαλλήλου, όπως είναι και ο ανήκων στα σώματα ασφαλείας, δεν δύναται να στραφεί κατά του αστυνομικού και να απαιτήσει χρηματική αποζημίωση, κατά τις ανωτέρω διατάξεις περί αδικοπραξιών, αλλά στην αξίωση αυτή μπορεί να την ασκήσει κατά του Δημοσίου, υπάλληλος του οποίου ήταν ο ζημιώσας κατά το χρόνο της προκλήσεως της ζημίας.

Επειδή εάν η ζημιογόνος πράξη ή παράλειψη είναι ποινικό αδίκημα, ο αμέσως ζημιωθείς δικαιούται, σύμφωνα με την παράγραφο 2 του άρθρου 64 ΚΠΔ, η οποία έχει προστεθεί με το άρθρο 3 του ν. 2145/1993 και ισχύει από τις 28 Μαΐου 1993 (άρθρο 69) να παραστεί ως πολιτικώς ενάγων, τόσο κατά την προδικασία όσο και κατά την έναρξη της επ' ακροατηρίου διαδικασίας και να υποστηρίξει μόνον την κατά του κατηγορουμένου αστυνομικού απαγγελθείσα κατηγορία και δεν δύναται να επιδιώξει και την υπέρ αυτού επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης σε βάρος του ως άνω δημοσίου υπαλλήλου, αφού, όπως λέχθηκε, αυτός δεν

υπέχει αστική ευθύνη εκ του νόμου, προσωπικώς για την υπό του ιδίου προκληθείσα σε τρίτο ζημία (ΟΛΑΠ 798/1992 ΕλλΔνη 1992.943, ΑΠ 21/2001, ΑΠ 1575/2000, ΑΠ 1090/1995 ΕλλΔνη 36.1643, ΕφΛαρ 47/2002 ΕλλΔνη 2003.1405, Εφθεσ 292/1996 Αρμ 1996.759, ΠολΠρθεσ 12598/2003 Αρμ 2004.141)

Επειδή ως προς τον υπαξιωματικό της αστυνομίας ...άνη Κων/νο που διατάχτηκε να εφαρμόσει σε βάρος μου τον κατ` ουσίαν παράνομο νόμο αυτός τον εφήρμοσε ηθελημένα σε βάρος μου αν και προφανώς υποψιαζόταν ότι είναι άσχετος προς την αποστολή του Σώματος και επομένως θεμελιώθηκαν οι ανωτέρω αναφερόμενες υποστάσεις των εγκλημάτων, πλην όμως πίστευε όντως, ότι έχει να κάνει με νόμιμη καθόλα διαταγή και ότι θα πρέπει να την εκτελέσει και συνεπώς βρισκόμαστε μπροστά σε νομιζόμενη προσταγή

Επειδή ο ως άνω αστυνομικός τελούσε σε νομική πλάνη λόγος για τον οποίο είχε παντελή έλλειψη δόλου

Επειδή ως προς την ουσιαστική νομιμότητα της προσταγής, ο Αρχηγός της Αστυνομίας έχω την άποψη, ότι γνωρίζει ως εκ του βαθμού που φέρει (Αντιστράτηγος), της πείρας του και των γνώσεών του και επομένως οφείλει, βάσει των διατάξεων του ΚΠΔ και του ΣΠΚ, να ΜΗΝ διατάξει πράξεις εναντίον των πολιτών προς την κατεύθυνση της εφαρμογής του εν λόγω νόμου, αφού αυτός δεν ανταποκρίνεται στους κανόνες δικαίου, δηλαδή είναι κατ` ουσίαν ΠΑΡΑΝΟΜΟΣ και εξυπηρετεί σκοπό καταδήλως ξένου προς τον σκοπό, στον οποίο δήθεν αποβλέπει.

Επειδή ως γιος αστυνομικού, θεωρώ ότι μου είναι ηθικά ανεπίτρεπτο να στραφώ συστημικά εναντίον της Αστυνομίας, το προσωπικό της οποίας, υπό συνθήκες άθλιες, δίνει καθημερινά μάχη σκληρή για την προάσπιση του συμφέροντος της ολότητας

Επειδή στη συγκεκριμένη δυστυχώς περίπτωση, η ΕΛ.ΑΣ (τόσο σε επίπεδο

ηγεσίας όσο και προσωπικού), σύρεται όλως ανυπαίτια, σε ολομέτωπη με την κοινωνία αντιπαράθεση, προς εξυπηρέτηση ξένων προς το Σώμα και την κοινωνία συμφερόντων...

Επειδή οι αντιρρήσεις μου είναι νόμιμες , βάσιμες και αληθινές ,

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

*και όσα προστεθούν κατά την συζήτηση με την ρητή επιφύλαξή μου για
κάθε νόμιμο δικαίωμά μου*

Ζ Η Τ Ω

Να γίνουν δεκτές οι αντιρρήσεις μου.

Να ανακληθεί με Διαταγή σας άμεσα η ως άνω απόφαση.

ΝΑ ΜΗΝ επιβληθεί η αφαίρεση των στην απόφαση αναφερομένων στοιχείων κυκλοφορίας του οχήματός μου, ομοίως δε και της άδειας ικανότητας οδήγησης.

Αρμόδιος Δικαστικός Επιμελητής να επιδώσει νόμιμα την παρούσα προς Τον Αρχηγό της Ελληνικής Αστυνομίας, Αντιστράτηγο Ελευθέριο Οικονόμου, προς γνώσιν του και για τις νόμιμες συνέπειες, αντιγράφοντάς την ολόκληρη στην έκθεση επίδοσής του.

Αθήνα 2 Μαΐου 2011

Ο δηλών

